

Af Knud Rasmussens svar til C. V. Schultz-Lorentzens indlæg om folkeoplysningen

Det grønlandske Selskabs Årsskrift 1918

Det var en selvfølge, at den oprindelige grønlander helt igennem havde følt sin sikkerhed i sit eget land, hvor han både var øverste sagkundskab og øverste autoritet, før fremmede kom til og tog styret. Og disse stærkere kom jo ikke blot som de stærkere i kraft af deres kultur, men også som et folk med et fremmed sprog. Enhver af os har sikkert oplevet den usikkerhed, der uvilkaarlig opstår, når man står overfor fremmede, hvis sprog man ikke forstår. Og under hele kolonisationstiden havde jo forholdet faktisk været det mellem grønlanderne og deres inspektører og kolonibestyrere, at grønlanderne stod som vidner til en mængde ting, der foregik, uden at de, som foranledigede reformerne, havde evnen til at forklare dem hverken hensigt eller mål. Da erfaringen gennem de 200 år havde vist, at grønlandsk ikke var et sprog, som let lod sig tilegne af danske, synes der derfor ingen anden udvej end for fremtiden at lære grønlanderne dansk i langt større udstrækning, end det hidtil var sket. Thi grønlanderne kunne vinde deres gamle sikkerhed tilbage, når de uden misforståelser kunne

*Knud Rasmussen blandt nordgrønlandere.
fotograferet af faderen Chr. Rasmussen.*

diskutere deres egne affærer med „Landets Herrer“, og derigennem skabtes der en større mulighed for mere jævnbyrdighed mellem danske og grønlandere.

Lær derfor grønlanderne dansk i videst mulig omfang, overalt hvor det lader sig gøre.